

Cesta deštným pralesem se nekonečně vlekla. Vzduch tu byl těžký a nasládlý vůní kvetoucích rostlin. Stitch a jeho rodina pochodovali k tábořišti a v okolním křoví se proháněly malé ještěrky.

„Jak je to ještě daleko?“ Lilo sotva popadala dech. „Všechno to vybavení je pěkně těžké!“

„Už tam budeme, ještě tenhle hřeben,“ odpověděla Nani a podívala se do mapy. „Ale můžeme si na chvíli odpočinout.“

Stitch se však nemohl dočkat, až konečně dorazí na místo a začnou s tábořením. Věděl, co udělá. Využije své ohromné síly a všechna zavazadla odnese sám!